

Inleiding

Tederheid is een zorgzame kracht die altijd en overal aanwezig is. Kijk maar om je heen en zie de tederheid in de liefde voor onze kinderen en in de zorgzaamheid voor de mensen die we liefhebben. Voel haar in de behaaglijkheid van een liefdevolle aanraking en in de warmte van vriendschap. Weet dat je teder bent wanneer je met een kind speelt of een poes aait. Ruik haar in de geur van een bloem en hoor haar in het ruisen van de bomen. Voel haar wanneer de wind je gezicht streelt en de zon je lichaam aanraakt. Zie haar in de parelende reflecties van het licht op het water of in de melancholische weerspiegelingen van de maan in je hart. Tederheid is een energieveld dat je door het leven draagt zodra jij je dankbaar voelt voor de schoonheid om je heen. Je kunt dit voelen, horen, proeven, ruiken ... en zelfs zien. Het veld van tederheid is er altijd. Je hoeft er alleen maar voor open te staan ... om je hart erdoor te laten aanraken ...

Het veld van tederheid is een energetisch draagvlak dat alomtegenwoordig is, overal waar we kijken. Als we maar bereid zijn om het te zien. Het is *nu* aanwezig en altijd toegankelijk. Als we maar bereid zijn om het onszelf te gunnen ...

Het is er ... Iedereen weet het. Iedereen kent het. Het is er ...

Hoe komt het dan dat we het zo weinig voelen en het slechts sporadisch ervaren als een energetisch draagvlak vanwaaruit we kunnen bestaan? Wie of wat belet ons om moeiteloos te stromen op *de energie van zijn* ... en de kracht ervan te doorvoelen?

Als het *nu* aanwezig is, waarom *voelen* we dan zo zelden de gelukzaligheid ervan? Als het bestaat, waarom voelen we dan slechts gemis? Ja, waarom ...? Waarom ...?

Merk je niet dat het zoeken op zich je al vastzet in je hoofd? Het is niet makkelijk om tegelijkertijd te *denken* en te *ervaren*. Hoe kun je dan weet

hebben van de stille draagkracht van het veld van tederheid?

Voor de *mentale mens* is hier nog een traject te gaan van *bedenken* naar *doorvoelen*. De subtiele maar krachtige energie van *het veld van tederheid* is niet te vinden in de drukte, het lawaai en de stress van de wereld om ons heen. Evenmin is ze te vinden in de wereld van verplichtingen en uiterlijkheden. De aandacht opeisende wereld van *zien en gezien worden* houdt ons heel doelmatig weg van de subtiliteit van *zijn*.

Uiteraard wil dit niet zeggen dat we moeten stoppen met denken, kijken of praten. Dit zou onze bewustwording zelfs helemaal tenietdoen. Maar het zou wel gunstig zijn om op deze wereld wat minder *reflexmatig te reageren* en wat meer de dragende levenskracht ervan *te doorvoelen*. Alleen wanneer we wat subtieler *én* alerter – maar ook koesterend en zorgvuldig – aanwezig durven zijn, kunnen we onze verbinding met de bron herstellen en opnieuw in contact *zijn* met *het hart* van alles en iedereen. En dat verschil voel je ... weet je ... en (be)leef je. Je bent dan niet langer afwezig vanuit jouw reactieve (on)macht, maar tegenwoordig vanuit jouw eigen zelfbewuste kracht. De dramatiek van overleven vervaagt en je voelt meer en meer hoe je het leven zelf (be)leeft. En dan kan er zoveel meer, en moet er zoveel minder. Je laat je acties dan dragen door de energie van het veld van tederheid, zodat ze een veel breder innerlijk draagvlak krijgen, en uiteindelijk ook meer diepgang. Kortom, je doet dan iets of juist niet, omdat je hier met hart en ziel voor kiest ... Zo eenvoudig is het ...

Het menselijk verlangen om lief te hebben en geliefd te zijn is universeel. Met zijn allen zijn we – op een of andere manier – steeds op zoek naar liefde en geborgenheid. Maar zolang we deze buiten onszelf zoeken, zal onze uiterlijke zoektocht ons enkel ervaringen voorschotelen die ons ertoe aanzetten te verinnerlijken. Heropen *nu* je hart voor de essentie van het leven en je zult het meer en meer van binnenuit aangaan. Bied jezelf het geschenk van het veld van tederheid door van *denken* naar *voelen* of van *zien* naar *zijn* te gaan, en je zult meer en meer ervaren dat jij je eigenheid kunt optakelen zonder dat de uiterlijke kant van het leven je dit nog belet. Verzoen je waarnemende kant die *wil zien* met je bewuste *zijn* dat *verlangt te ervaren*, en je zult merken dat je de essentie van wie je bent zult herontdekken dwars door de tijdelijke en ruimtelijke fragmentatie van je gedachten. Leef vanuit *het hart van je bewustzijn* en je zult voelen hoe dit je andere gedachten kan aanreiken.

Dit boek is een uitnodiging om weer thuis te komen bij jezelf en wil je bij dit proces begeleiden. Lees het echter niet uitsluitend vanuit je hoofd, want dan zul je hiermee worstelen en zal het je confronteren met tal van innerlijke weerstanden en demonen. Maar stem je erop af met een open hart *en* een open geest, zodat het je kan leiden en begeleiden naar datgene wat jij – van binnenuit – al weet, maar nog niet voelt. Kortom, het boek is een verzoek om het experiment van verinnerlijking ten volle aan te gaan ...

En als het je soms niet lukt of als je weerstand voelt, stop dan met lezen en leg het boek even aan de kant, zodat het leven zelf jou de kans kan geven om jouw angsten te weerleggen. Met andere woorden, laat jouw hardnekkigheid om dit te willen begrijpen jouw diepste hartsherinneringen niet langer vertroebelen. Alle puzzelstukjes zullen op het juiste moment op hun plaats vallen. Vertrouw daar maar op ... Gun jezelf de ervaring om de wereld eens helemaal anders te bekijken, en doorvoel en beleef wat dit met je doet.

Doe dit in jouw eigen tempo, en neem er de tijd voor. Je kunt niet lopen voordat je kunt staan. Het bewustwordingsproces waarin je van *mentale waarnemer* tot *waarnemend bewustzijn* wordt, is immers een traject dat je het beste stap voor stap aangaat. Tracht niet vooruit te hollen, want het leven haalt je heus wel weer in. Ga ook niet te vaak terug, want dan raak je opnieuw verstrikt in oude patronen. Laat je gewoon inspireren door de (on)mogelijkheden die je hier aangeboden worden. En laat je niet vangen in een woordenwisseling over of dit al dan niet *waar* is, aangezien dit enkel leidt tot nog meer mentale discussies en analyses, waardoor dit boek zijn doel voorbijschiet. Weet dat wat hier geschreven staat hoe dan ook *waarachtig* en *doorleefd* is, en enkel als doel heeft jouw hart te inspireren en jouw ziel te raken. Gun jezelf simpelweg deze (on)mogelijke andere kijk op deze wereld, hoe absurd die op het eerste zicht ook lijkt. Ja, zet alles eens op zijn kop, en laat je verrassen door dit andere perspectief. Je kunt er de magische wonderwereld van je eigen dromen door herontdekken. Overstijg het onmogelijke, om – paradoxaal genoeg – het wonderlijke opnieuw mogelijk te maken ...

En geniet intussen *met hart en ziel* van deze innerlijke reis ...

1 De mens als waarnemer

Is er een verschil tussen (waarnemend) ‘zien’ en (bewust) ‘zijn’, en kunnen we als mens wel ‘ziende zijn’ – of ‘denkend ervaren’?

Wat als de wereld die we *zien* niet *alles* is? Wat als er meer is dan datgene wat we zintuiglijk kunnen waarnemen? Zou het kunnen dat we ons als mentale mens beperken tot het waarneembare, en dat we via ons bewustzijn een andere, meer doorvoelbare wereld kunnen ontsluiten? Dagelijks leven we in een wereld die we kunnen begrijpen, en zelfs feitelijk kunnen bevestigen. Maar waar is de wereld die we voelen, en waar we niet zo makkelijk over praten? Waar is de wereld die we kunnen dromen, maar toch zo moeilijk kunnen realiseren?

Zou het *zichtbare* op een of andere manier het *onzichtbare* kunnen verhullen? Zou het realiseerbare op een of andere manier het droombare beperken? Verbergt het denkbare misschien het ondenkbare? En zo ja, zouden we door de ontsluiting ervan een stuk gelukkiger zijn?

Als mens worden we, elke nanoseconde opnieuw, met miljarden impulsen bestookt en vinden we zelden de tijd om *tijdloos te zijn*. Ook de beschikbare ruimte, evenals een plek om ons *ruimteeloos te voelen*, is gelimiteerd. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat we ons van het leven af moeten sluiten om het vreugdevolle ervan te ervaren?

Hoe kunnen we als mens *bewust zijn* van iets meer – iets wat we ook onze *bezieling* zouden kunnen noemen – en toch nog mens blijven? Als redelijk persoon willen we niets weten van niet bewijsbare, diepere gewaarwordingen wanneer deze niet bevestigen wat we uiterlijk ervaren. Houdt het eerbetoon van de redelijkheid de fijngevoeligheid van onze bezieling op een afstand, of is er meer aan de hand? De kwantumfysica vertelt ons wel dat we waarnemer zijn van deze realiteit en dat we het waarneembare

beïnvloeden, maar echt begrijpen doen we dit niet. Welk *elementair deel* van de puzzel missen we om hier, op deze aarde, *bewust waarnemend* en dus fundamenteel scheppend aanwezig te zijn? Een boodschap van *bewust fijngevoeliger zijn* wint het vooralsnog niet van de pijn en de ellende om ons heen. Maar wat als deze wereld van pijn ons *wel-zijn* toedekt, zodat we het fundamentele in-zicht om op deze aarde *bewust waarnemend* te zijn niet durven opdiepen? De restrictieve eis om waarneembare redelijkheid zou weleens onverenigbaar kunnen zijn met de ogenschijnlijke onredelijkheid van onze diepste verlangens. Of anders geformuleerd, een dieper inzicht in de onzichtbare energetische dynamiek van onze huidige waarneembare materiële realiteit zou ons wel eens wezenlijk kunnen verzoenen met de on(be)grijpbare intenties van de onderliggende – niet waarneembare maar wel doorvoelbare – werkelijkheid.

Op dit moment leven we in een wereld die ons op allerlei manieren prikkelt en zijn we voortdurend – buiten onszelf – op zoek naar allerhande sensaties. Hierdoor *denken* we dat we als individu, door tijd en ruimte heen, ervaringen opdoen. En dat is ook zo, maar wat we niet beseffen is dat we toch wel een heel eigen kijk hebben op datgene wat we *mee-maken*. We zien immers alles vanuit onze eigen individuele invalshoek – onze eigen perceptie. Dit maakt dat we continu de drang voelen om op datgene wat zich voordoet – en ons raakt – te *reageren*. In de wereld van *zien en gezien worden* lijken we wel te pingpongen met elkaar. Ogenblikkelijk volgt na elke actie de reactie, zonder dat er ooit een einde aan komt ... Continu zijn we op zoek naar de juiste maatschappelijke omkadering en de geschikte entourage, en dienen spullen en individuen zich te schikken naar de opbouw van ons eigen levendig decor. Zo *denken* we gelukkig te kunnen zijn en ons te ontplooiën tot mensen met bepaalde voorkeuren en ambities. Mettertijd bouwen we een vriendenkring op en beoefenen we een bepaalde werkactiviteit waaraan we grotendeels onze *ik-persoonlijkheid* en onze *identiteit* ontlenen. En uiteraard willen we ons ook nog eens ontwikkelen tot een *persoonlijkheid met een eigen visie*, en hebben we over alles wat we zien een uitgesproken eigen mening. Maar wat doen we ondertussen met datgene wat we voelen, en niet zien en/of laten zien? Wat doen we met onze diepste verlangens en ondenkbare dromen? Deze prikkels zijn toch fundamenteel voor wie we zijn? Of is voldoen aan datgene wat maatschappelijk van ons verwacht wordt zo allesoverheersend dat we de lokroep van ons eigen hart niet meer horen? Een wijs mens kiest toch voor geluk? Een gelukkig mens kiest er toch voor om zijn dromen te realiseren? Is er een spanningsveld tussen ons

hoofd en ons hart waardoor we niet *doen wat we voelen* en niet *voelen wat we doen*?

Hoeveel van wat we doen is aangeleerd en/of maatschappelijk opgelegd, en hoeveel ervan is *waarachtig* en *authentiek*? Hoe vrij en gelukkig zijn we nog in deze wereld van regels en wetten, verwachtingen en verplichtingen, waardeoordelen en veroordelingen? Door de ratrace om materiële welstand en aanzien, en de daarmee gepaard gaande massale input van zintuiglijke prikkels, lijken we ons eigen geluk wel voorbij te hollen. Koopverslaving, overmatige voeding, overconsumptie en allerlei andere excessen verhinderen ons om ons leven in meer voldoening schenkende banen te leiden. We vinden het moeilijk om iets simpelweg te bewonderen zonder het ook te willen hebben. Heeft de materie dan toch macht over ons en over hoe we ons voelen?

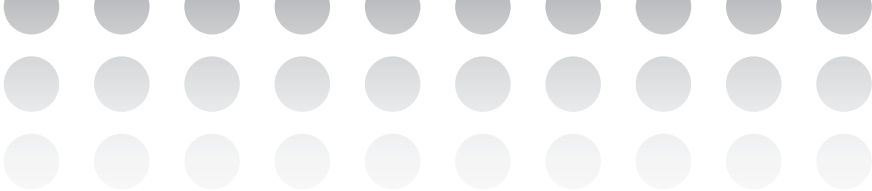
Als (kwantumfysische) waarnemer hebben we een rechtstreekse verbinding met het waarneembare – en dus zeker met al het materiele waarmee we ons omringen. Zou het kunnen dat onze exponentieel groeiende (materiële) welvaart de bovengrens heeft bereikt van wat ons gelukkig maakt? Voor de meesten onder ons is gelukzaligheid slechts een voorbijflitsende ervaring, en is er in deze wereld van gewichtigheid nog maar weinig plek voor de *speelse blijheid van zijn*. Altijd is er een conflict tussen wat we zien en hoe we ons daarbij voelen. Altijd is er een kloof tussen wat we verlangen en wat we werkelijk doen. Zijn het de *kritische gedachten* in ons hoofd die ons verwarren en weghouden van wat we wezenlijk voelen, of zijn het onze *onverwoordbare gevoelens* die ons weghouden van onze gedachten? Zouden we door het kritische – en dus angstige – aspect van onze gedachten te temperen, het onverwoordbare – en dus verrukkelijke – van onze gevoelens wat meer ruimte kunnen bieden?

We zijn niet alleen waarnemers van deze (elektromagnetische) ziensrealiteit, maar ook bewuste bewoners van een ruimer doorvoelbare zijns-werkelijkheid. Waarom zouden we ons innerlijk verlangen naar welzijn dan niet wat meer groeikansen gunnen? We zijn geen slachtoffers van onze omgeving zoals we zo vaak beweren. We bestendigen enkel onze gedachten over slachtofferschap door de discrepantie tussen *wie we zijn* en *wat we laten zien* in stand te houden. Kiezen voor *de kracht van bewustzijn* in plaats van voor *de onmacht van de waarnemer* zou ons de mogelijkheid kunnen aanreiken om ons leven te leiden vanuit de potenties van

de energetische werkelijkheid in plaats van vanuit de beperktheid van de waarneembare realiteit.

Op een of andere manier staat het stressvolle van veruiterlijking de *wezenlijke verdieping van onze verinnerlijking* in de weg. Geluk is nochtans eenvoud(ig), maar we zullen het niet vinden in de chaotische complexiteit van onze huidige maatschappij. Door hier hoofd-zakelijk als waarnemer – en dus materieel afhankelijk – te overleven, hebben we ergens onderweg ons bewustzijn verloren. Durf het dan ook aan om je reactieve mentale focus op het *tijdelijke van de realiteit* te verruimen en de doorvoelbaarheid van het *tijdloze van de werkelijkheid* wat meer ruimte te gunnen. Alleen zo kunnen we, als waarnemer, door de mazen van het elektromagnetische net naar de *onzichtbare vibraties van het bewuste* reiken om hier bewust waarnemend – en dus opnieuw creatief scheppend – aanwezig te komen.

Het veld van tederheid bestaat echt. Het is het veld voorbij tijd en ruimte dat ons liefdevol en subtiel door dit leven begeleidt. Dit gevoelsveld kunnen we echter alleen maar voelen door al het uiterlijke, dat ons verhindert om de draagkracht ervan te ervaren, te verinnerlijken en te transformeren tot zijnsenergie, en niet langer te overleven vanuit het veld van zien, maar het leven eerder te beleven vanuit het veld van zijn.

2 De waarneembare materiële realiteit en de doorvoelbare energetische zijns-werkelijkheid

Kan de huidige waarneembare realiteit ons toegang verlenen tot een ruimere energetische zijns-werkelijkheid – en dus ook tot de wereld van onze waarachtige, intentionele verlangens?

Wat kunnen we als mens met dit verhaal over de *realiteit (van) zien* en de *werkelijkheid (van) zijn*? We begrijpen vooralsnog amper de dynamiek van onze waarnemende aanwezigheid in deze wereld. Laat staan dat we ons eigen aandeel hierin onderkennen. Hoe zouden we dan, zolang we de meerwaarde ervan niet begrijpen, ons *houvast aan hetgeen we zien* willen inruilen voor *de schijnbare wankelheid van zijn*?

Gevoelens van vreugde en geluk kunnen niet bedacht, maar enkel gevoeld worden. En door de deur te heropenen voor de intense en waarachtige beleving van ervaringen – zonder hier mentaal over te reflecteren – zouden we onze authentieke bewust-zijnskracht – en dus onze scheppende oercreativiteit – weer kunnen bovenhalen. Maar we hebben geen ervaring met gedachten inruilen tegen goed voelende gevoelens. We hebben enkel ervaring met gedachten omzetten in andere – misschien wel beter voelende – gedachten. En toch is gedachten loslaten door gevoelens toe te laten nu net wat we voor onze bewustwording *wél* zouden moeten doen. Omdat we echter, door in het ervaringsveld te duiken, de deur van ons hart heropenen, en dit een tsunami van pijn en verdriet naar boven doet komen voordat we *de vreugde van zijn* kunnen ervaren, is dit een pad dat we niet echt wensen te bewandelen. We kunnen deze bewustwording dan ook niet vanuit ons hoofd willen, maar enkel vanuit onze bezieling verlangen. En het is dat verlangen dat we vanuit het *diepste van ons zijn*,

voorbij *de angst en de pijn van zien*, uit het veld van tederheid dienen op te diepen. Aangezien dit echter indruist tegen alles waar we als waarnemer voor staan en waarvan we dachten dat het waar was, is dit een proces dat we het beste stap voor stap aangaan.

Ooit waren we puur bewustzijn dat ervoor koos om waarnemend te zijn en via de projectie van zien en de reflectie van laten zien zichzelf wilde leren kennen. Nu is de tijd aangebroken dat we beide partijen opnieuw mogen verzoenen, zodat we deze aarde zowel *waarnemend bewust* als *bewust waarnemend* kunnen bewonen en ervaren. Maar dan dienen we wel, voorbij onze waarnemende angst en pijn, de tijdelijkheid van het ruimtelijke te ruilen voor *het wonderlijke van het tijdloze* om uiteindelijk de meerwaarde van *in het hier en nu ziende te zijn en zijnde te zien* zelf te ervaren. We kunnen niet *waarnemend bewust* zijn als we bang zijn voor ervaringen. Evenmin kunnen we *bewust waarnemend* zijn als we de energetische dynamiek van waarnemen – en dus zien en laten zien – niet opnieuw in een ruimere context durven te plaatsen. De materiële realiteit en de energetische zijnsrealiteit zijn één – en dat kunnen we ten voordele van onze eigen heelheid ook het beste zo ervaren. En het is bij deze *reis door de materie naar de innerlijke kracht van wie jij in wezen bent* dat dit boek je wil begeleiden.

Ga dus even mee in deze zoektocht naar jezelf. Immers, achter de horizon van de realiteit ligt het wonderbaarlijke van de werkelijkheid ... en dus ook het wonderlijke van wie jij bent ...

En weet je ... dat is een belofte ...

3 *Het bewustzijn dat waarnemer werd*

Hoe kun je kiezen, als je alles al bent? Zou zien hoe iets voelt je hierbij kunnen helpen? Waren we ooit puur bewustzijn dat verkoos waarnemend te zijn?

We zouden het creatiespel kunnen vergelijken met een reusachtig strand waar we, ondanks dat we weten dat ze telkens weggespoeld worden door de continue bewegingen van eb en vloed, toch met erg veel plezier onze zandkastelen bouwen. Gedurende een korte tijdspanne genieten we van het weer, de wind, de bruisende branding en het creëren zelf ... tot de vloed van de zee van oneindige potentiëlen onze creatie wegspoelt om plaats te maken voor iets nieuws. We weten dat niets echt verloren gaat en dat alles continu gerecycleerd wordt door de natuurlijke in- en uitademende bewegingen van het energieveld. Het gaat dus niet om iets hebben of behouden, maar veeleer om de vreugde van het creëren zelf. Door de creatiekracht van ons intentioneel scheppend verlangen door ons heen te laten stromen, voelen we dat we leven. Aantrekken en afstoten, inkrimpen en verruimen, toelaten en loslaten, inademen en uitademen ... horen samen in één creatieve herschikking, en vormen de eb- en vloedbeweging van verinnerlijken wat verlangd wordt gevolgd door loslaten en manifesteren wat eerder gevoeld werd. Vanuit het vertrouwen dat 'alles en iedereen' gedragen wordt door dit veld van oneindige potentiëlen, genieten we ervan om te surfen op de golven van de kolkende zee van energie. Ja, we voelen de ware levenskracht van de *totale verbondenheid en ondeelbaarheid van zijn* en het gelukzalige, leven gevende gevoel dat dit ons verschaft ...

We voelen van binnenuit wel de *continue beweeglijkheid van zijn* – maar zien die nooit van buitenaf. En zo groeit het verlangen om onze zandkastelen ook te willen *zien* – en er een fotoalbum van aan te kunnen leggen – zodat we dit ook kunnen *laten zien*. Voor ons bewustzijn lijken onze creaties vage luchtspiegelingen – fata morgana's – die in het niets verdwijnen. Het bewustzijn kan zich later niet herinneren wat het toen creëerde, noch kan het voortbouwen op wat het al geleerd heeft. Zonder herinneringen

is het tamelijk moeilijk om uit ervaringen te leren en nieuwe plannen te maken voor de toekomst.

We zouden gebrek aan tijd – en dus aan een plek waar we ons iets kunnen herinneren – dan ook laconiek de *beperving van zijn* en de *meerwaarde van zien* kunnen noemen.

Zijnsmomentopnamen vastleggen in een beeld is schijnbaar onmogelijk. Tenzij gedurende de creatie een deel van de zijnsenergie gespendeerd wordt aan de bijkomende destillatie van een fotograaf en een fototoestel. De waarnemer zou dus beschouwd kunnen worden als de fotograferende getuige van onze zandkastelen die we zelf gecreëerd hebben. Andere waarnemers zijn dan degenen aan wie we onze projecties kunnen laten zien – en waar we op zijn minst ook mede-creator van zijn.

Doordat het bewustzijn uit elke creatie een waarnemer destilleerde, die door resonantie met wat hij zag het beeld kon vasthouden, om dit op een later tijdstip lineair te projecteren, kreeg het *spel van zien en laten zien* een weerspiegelend draagvlak. De constante wisselwerking tussen het geprojecteerde en het gereflecteerde zorgde ervoor dat de luchtspiegelingen niet langer in het niets verdwenen en dat realisaties zich alsmaar duidelijker als in een aparte realiteit binnen de totale energetische werkelijkheid konden manifesteren.

We kunnen ons dit nu moeilijk voorstellen, daar we het zo gewoon zijn om ervaringen te toetsen aan herinneringen (het verleden) of lineair te enten op onze verwachtingen (de toekomst). Maar misschien was er ooit 'een tijd' dat er geen tijd was, en de ruimte nog niet opgedeeld werd volgens de fysische en biologische wetmatigheden zoals we ze nu kennen. Ja, misschien was er ooit een tijd van non-lokaliteit ... voordat het bewustzijn verlangde zichzelf ook van buitenaf – en dus elektromagnetisch – waar te nemen. Op zich wilde het bewustzijn, via de creatie van een waarnemingsrealiteit, geen afscheiding creëren van het draagvlak van het veld van tederheid, maar veeleer een bijkomende visuele mogelijkheid scheppen om op een lineaire manier een tijdelijk deel van onszelf te manifesteren. Maar doordat dit nieuw was, trok dit wel onze *aandacht*, en ligt het ook voor de hand om te veronderstellen dat *zien en laten zien* het mettertijd ook zouden winnen van *voelen en zijn*. Beelden zijn tenslotte zoveel makkelijker uit te wisselen dan ervaringen, zodat een stap verder zetten in de richting van exclusieve aandacht voor het uiterlijke en vergeten wat

hierbij gevoeld werd, niet zo moeilijk meer is. Evenzo is het aannemelijk dat de grove trillingen van het waarneembare de subtielere vibraties van het ervaarbare geleidelijk aan konden overstemmen en de premisse van de *gelijkwaardigheid van zien en zijn* mettertijd helemaal onderuit kon halen. Iets wat gecreëerd werd om de aandacht op te eisen is vanzelfsprekend prominenter aanwezig dan iets wat in het innerlijk verborgen is.

Omdat de waarnemer zelf – in oorsprong – uit een tijdelijke creatie werd ge-licht, hebben waarnemende resonerende vibraties ook geen enkele verbinding met het *authentieke van zijn*, maar enkel met het *reflectieve van wat op dat ogenblik gezien wordt*. Zo is de waarnemer, hoe dan ook, tijdelijk en ruimtelijk beperkt, en moet hij, om de leefbaarheid van zijn bestaan en zijn levenskwaliteit te kunnen bestendigen, zijn hele bestaansrecht uit deze waarneembare vibraties peuren. Al zijn mogelijkheden moesten in de weegschaal gegooid worden om zijn eigen bestaan te blijven rechtvaardigen. Door resonantie fixeerde hij de fluiditeit van de creatie – die in aanvang slechts voor een ogenblik bestond – en slaagde hij erin deze voor een iets langere tijd in een bepaalde *ruimtelijke vorm* vast te zetten. Zodoende ligt de creatie van de waarnemer ook aan de basis van de virtuele begrenzing tussen buiten en binnen, boven en onder, en voor en achter – en dus van lineariteit. De realiteit was als een zich langzaam ontwikkelende foto waarvan de scherpte bepaald werd door contrast. Alles wat in resonantie stond was zichtbaar en bevond zich binnen de realiteit, en kon dus het beste reactief of reflectief geactiveerd worden, terwijl alles wat zich daarbuiten bevond bij voorkeur de aandacht niet mocht verstoren, en dus het beste genegeerd kon worden. Uit zelfbehoud werd binair denken een noodzakelijke waarnemende levenshouding, waardoor de stap naar polarisatie van de energie binnen tijd en ruimte een logische volgende maatregel was. En hoe meer eenvormigheid er was tussen licht en duisternis, hoe langer de waarnemer zijn eigen bestaan – door kleine aanpassingen – kon rekken. De unieke innerlijke schoonheid van iets had geen enkel waarnemend belang, alleen het zichtbare inhoudsloze uiterlijke werd gescand. Elke afwijking van het gemiddelde werd uitgevlakt en diversiteit werd via gelijkvormigheid teruggebracht tot het herkenbare. Resonantie heeft immers meer baat bij gelijkaardigheid dan bij gelijkwaardigheid waardoor uniformiteit hiërarchisch een hogere zienswaarde meekreeg dan het unieke van de creatieve impuls waaruit iets was gecreëerd. Manipulatief en dwangmatig het bestaande in stand houden was eervol en het onzichtbare als onzin bestempelen een erezaak. In het onzichtbare ontwaarde de waarnemer immers enkel zijn eigen angst voor vergankelijkheid en de vrees om niet ge-

zien te worden – iets wat hardnekkig bestreden diende te worden. Zien en gezien worden werd een zaak van leven of dood waarin geen plaats meer was voor de oorspronkelijkheid van eenieders bezieling ...

Meerdere creaties boden meerdere waarnemers wel een breder draagvlak, maar verhoogden ook de graad van complexiteit van dit spiegelpaleis. Objecten konden nu weliswaar vanuit verschillende gezichtspunten of perspectieven bekeken worden, maar het overzicht raakte wel zoek. Flexibiliteit en zin voor compromis werden een alsmaar moeilijker oefening, daar ze ingingen tegen de drang van de waarnemer naar perfectie. Nieuwe aanpassingen moesten plaatsvinden en waarnemingsgroepen werden verantwoordelijk voor resonantie met globale concepten. Details verdwenen naar de achtergrond en conceptuele verzamelkenmerken wonnen aan belang. Om kakofonie te vermijden, werden deze concepten uiteraard collectief goedgekeurd en maatschappelijk verdeeld. Elk object kreeg een barcode die de waarnemer kon scannen en herkennen als een *concept* met een naam, een identiteitslabel en een functie. Niemand hoefde de authenticiteit, noch de integriteit ervan – verscholen achter deze etiketten – te verifiëren. Zo konden andere waarnemers, ten voordele van de tijdsduur van hun eigen resonantie – en dus hun eigen levensduur – via duplicatie en replicatie, een proces van kopiëren en plakken, *zo men wil, iets gelijkaardigs* neerzetten. Namaak en redundantie haalden het zodoende van creativiteit en originaliteit. Materie werd meer en meer een hulpmiddel – een gebruiksvoorwerp – om het waarnemingsveld te bezetten en het eigen bestaansrecht te rechtvaardigen. Hoe iets de eigenheid van de creator kon weerspiegelen was al lang niet meer duidelijk. Oorspronkelijkheid was een zeldzaamheid, en de waarnemer kon door plagiaat en namaak zaken die niet langer bezield werden voor de schone schijn in stand houden. Het traditionele en het historische werden alsmaar belangrijker voor het bestaansrecht van bepaalde doelgroepen. Door tijd en ruimte heen versnipperde en verspreidde het hele aanpassingsproces wel ieders energie. Niemand had nog zicht op de creativiteit van zijn eigenheid, daar iets niet langer bestond omdat het creatief verlangd – en dus bezield – was, maar veel eerder omdat het als bezit begeerd werd. Het overlevingsspel van macht en onmacht groef elke gevoelsmatige impuls alsmaar dieper in en vreemde de waarnemer volledig van zijn oorspronkelijkheid. En tja ... zo werd de overlevingsstrijd in de zichtbare realiteit uiteindelijk de enig overgebleven werkelijkheid.

In onze huidige realiteit staat de resonantiebel van de waarnemer en het waarneembare – of de *elektromagnetische realiteit* – nog steeds los van de vibraties van het bewust doorvoelbare – of de *energetische werkelijkheid*. Daarom vertellen we onszelf dat materie iets is dat we moeten bemachtigen om sterk te staan, en beseffen we al lang niet meer dat we er – op een of andere manier – nog een mede-creërend aandeel in hebben.

Door onze hardnekkige focus op de tijdelijke (elektromagnetische) trillingen van het zichtbare iets te verschuiven naar de tijdloze – of non-lokale – tussenliggende vibraties van het onzichtbare, zouden we de realiteit een nieuwe wending kunnen geven en ons opnieuw kunnen beraden over de essentie van waarom we hier zijn (Tabel 1). Niet alleen het *zichtbare zien*, maar ook *de tussenvibraties van wie we onzichtbaar zijn* opnieuw doorvoelen, zou ons in staat moeten stellen om de intenties van onze eigen creatiekracht te downloaden en de ruimte te heropenen voor ongeziene exploraties. Door onze eigenheid niet langer *buiten onszelf te zoeken*, maar deze veeleer *in onszelf te vinden* zouden we op die manier de mensheid en onszelf een enorme dienst kunnen bewijzen. Ja, *ware verinnerlijking van elke eerdere veruiterlijking* zou weleens hét sleutelwoord kunnen zijn om *zien met zijn* te herenigen en de vervreemding van de waarnemer fundamenteel te keren. (Lees ook hoofdstuk 10, De gedachtelagen van het waarnemingsveld.) Het plafond van polarisatie – en dus conflict – is wel degelijk bereikt ... Nu is het tijd om te vereenvoudigen en te verinnerlijken, zodat we het genuanceerde en het fijngevoelige van onze bewuste vibraties weer in het spel kunnen betrekken, en niet langer vechten om te overleven, maar veeleer bestaan om het gelukzalige van het leven zelf te beleven. Dit is waarom we hier op aarde zijn ...

Een tijdloze beleving is als geschenk altijd te verkiezen boven het tijdelijke van 'hebben'. Ons dit opnieuw herinneren is zodoende een waarachtig geschenk van ons wezen aan ons weten ...